

مَشَالِبُ ابْنِ الْحَيْثَمِ

لِلشَّيْخِ الْمُقَرَّبِيِّ أَبِي عَلِيٍّ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْأَهْوَازِيِّ

الْمُتَوَفَّى سَنَةَ ٤٤٦ هـ

بِئْتَا كَوْرِي حَيْثُ

وَمَرْكَزِ رَانِي

شَابِ السَّنِي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

په روه ردگار يارمه تيد هره

شيخ أبو القاسم نصر بن أحمد بن مقاتل بن مطكود السوسي هه والی پیداین به خویندنه وه به سه ریډا نه ویش گوئی ده گرت ، نه ویش دانی پیدانا ، وتی : باپیرم پئی راگه یاندين شيخ أبو محمد مقاتل بن مطكود بن أبي نصری المقرئ السوسي به خویندنه وه به سه ریډا چه ند جارېک ، وتی شیخی ئیمام أبو علي الحسن بن علي بن إبراهيم نه هوازی وتی :

سوپاس بو الله ﷻ که هیدایه تی داین بو راسترین دین ، وه بانگی کردین بو رۆزی و نیعمه تی هه تایى ، وه منه تی خوئی دا به سه رماندا به شوین که وتی به پزترین پیغه مبه ر ، موحه مه دی رپزدارى پاککراوه وه نزیکترین رزگارکه ر ، صلى الله عليه و على آله ، وه شوین و مه کانه تی نهوانی پیشخستوه له لای خوئی ، وه سه لامی له سه ربیت.

من بینیم شتیک له دیندا که پیچه وانه بوته وه به عه که سه که ی ، وه که مته رخه می تییدایه که له سنوری خوئی لایداوه ، سه رگه وره کان بوونه ته که سانیکى بیده سه لات ، وه زور ده برپنی باطل رپی پیدراوه ، وه که م نه قله کان

زۆر بوون و عالمه کان که مېونه ته وه، وه ئه وانه نه مان که شوېه کانیاں دهرده خست ، وه ئه هلی سوونه به زیندراون ، مه گه رکه سیک نه بیټ الله ﷻ بیپاریزیت ، ئه وانه ش که مینه ن.

وه الله ﷻ به فه زلی نه براوهی و خاوه ن چاکه ی گشتگیری زهوی به تال ناکات له بیژهریکی شارهزا وزانایه کی دانا ، حه ق ده لیت و باتل وه لاده نی ، وه ناهیلیت وته ی خاوه ن بیدعه یه ک یان بابه تیکی بهرز و بلندبیته وه ، له بهرته وه فه رمویه تی « وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ » [آل عمران: ۱۰۴]

واتا : پیویسته له ئیوه ئومه تیک پیک بیټ که بانگه واز بکه ن بو خپرو چاکه ، فه رمان بده ن به هه موو کاریکی باوو دروست ، قه ده غه ی هه موو نادروستییه ک بکه ن ، ئا ئه وانه هه ر سه رفرازن.

بیگومان هیچ چاکه یک نییه باشت له سوننه ت و هیچ خراپه یه ک نییه ناشرینتر له بیدعه .

والله فه زلی نواندوه که له هه موو گروپه گومراکاندا ئه وه ی دهرخستوه که وا ئه کا له بهر چاوی خه لکی عه وام بکه ون ، وه ئه وه ش له سئ شتدا خوی ده بینیته وه که پشتیان له فیژکردنی کردوه که ئه وانیش بناغه ی شه ریه ت و

پایه ی ئومه تن: زانستی ئایه تیکی موحکه م ، وه فه رمووده یه کی صه حیج ، وه عیباده تی که الله به دادپه روه ری خو ی واجبی کردووه له سه ریان.

وه هه میشه ئه مه نیشانه یانبوو هه تا **علي بن ابي بشر** دروست بوو که ئه چیته وه سه ر **ابي موسى الأشعري**.

وه ئه م ره چه له که ی هیچ سودی پیناگه یه نیّت له دینه که یدا، له بهر ئه وه ی پیغه مبه ران و راستگو یان ره زاو ره حمه تی الله یان لیبیت کوپی کافر و بته رسته کان بوون ، وه الله ﷻ فه رموویه تی «**وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ**» [الحديد: ٢٦].

واتا : بیگومان ئیمه نوح و ئیبراهیممان ره وانه کردووه، له نه وه کانیشیاندا پیغه مبه رایه تی و کتبی ئاسمانیمان دابه زاندووه، جا له نه وه کانیاندا که سانیک هه بوون که ریگه و رپبازی هیدایه ت و خواناسی گرتوته بهر، زۆربه شیان فاسیقن.

وه ئاده م ﷺ باوکی مرؤفه کان زۆربه ی کوپه کانی کافر و پشتبه لکه رن. وه ئه گه ر درؤ بکات و بوهتان هه لده به ستیت ده رباره ی ره چه له کی ، ئه وا پیغه مبه ری الله له عنه تی لی کردووه ، وه ئه وه شی به سه له زه لیلی و هیج و پوچیدا.

مَثَالِبُ ابْنِ أَبِي بَشَرٍ

وه بانگه‌شهی ئه‌وهی کردووه که له ئه‌هلی سوننه‌یه ^(۱)، وه خه‌لکی توشی چه‌واشه کرد ده‌باره‌ی حالی، وه گروپیک له نه‌زان و که‌منرخه گومپراکان خویان دایه پالی، وه بانگه‌شهی ئه‌وه‌یان کرد که داوای زانستی که‌لام ده‌که‌ن، وه تیایاندا بوو که خه‌ریکی فیه‌بووه، بویه زۆریک له خه‌لکی وایان زانی له‌سه‌ر حه‌قن و توشی به‌هه‌له‌داچوون بوون، له‌به‌ر ئه‌وه بیروباوه‌رکه‌ی به‌ربلاو بویه‌وه وه ده‌نگیدا‌یه‌وه له ئاسۆدا، وه ئه‌مه‌ش هۆکاره‌که‌ی ئه‌وه بوو که بانگه‌شهی سه‌رخستنی سوننه‌ی ده‌کرد، په‌نا ده‌گرین به‌ الله ﷻ، نه‌خیر به‌لکو له‌عنه‌تی الله ی لیبت و خوا رسوای بکات بیدعه‌ی سه‌رئه‌خست، وه به‌بێ ئه‌وه‌ی خه‌لک ئاگادار بن قسه‌کانی موخته‌زیله و زیندیقه‌کانی ده‌خسته ناویانه‌وه، ئه‌مه‌ش به‌بۆنه‌ی خوشه‌ویستیان بۆ زانستی که‌لام وه مه‌یلیان هه‌یه بۆی.

وه بزانه - الله ته‌وفیقت بدات بۆ ئه‌وه‌ی خۆی پێی رازییه - علي بن أبي بشر له ئه‌هلی به‌صره‌یه وه تییدا له دایک بووه و گه‌وره‌بووه، وه زۆربه‌ی ته‌مه‌نی تییدا به‌پێکرد، وه خه‌لکی شاره‌که‌ی خۆی به‌ حالی شاره‌زاتر له که‌سانیکێ تر وه کۆمه‌لیکم بینی که بینویانه و وه نقلیان کردووه له‌سه‌ری و ده‌باره‌ی حالی بۆیان باسکردوون تا کاتی مردنی، په‌حمه‌تی الله ی له‌سه‌ر نه‌بیئت.

---

(۱) بزانه په‌حمه‌تی الله لیبت ته‌وفیقا و دوررویه تا ئیستاش له‌و گروپه گومپرا‌یه‌دا هه‌یه. به‌لام هه‌میشه زانایانی ئه‌هلی سوننه روخساره ناشرینه‌که‌ی ئه‌وانیان هه‌ست پیکردووه، وه ئه‌مپۆش که‌سانیک پیدابوون که ئه‌وان به‌ ئه‌هلی سوونه ده‌زانن ئه‌م گروپه‌ش گومپرا‌یه‌که‌یان له‌ پۆزی پوناک پوونتره، وه گروپیکێ تر که له‌ پێگه سوونیه‌که‌ لایانداوه ئه‌وانه‌ن که هه‌ندیکیان به‌ ئه‌هلی سوونه ده‌زانن و گه‌وره‌ترین کێشه‌یان له‌سه‌ر ئه‌وه‌یه بلیت فلان و ابن فلان ئه‌شعه‌رین، وه له‌ ناشرینترین ئه‌وانه‌ن که ده‌لێن به‌ئێ فلان و ابن فلان ئه‌شعه‌رین به‌س نابێ ته‌کفیر بکری، ده‌ی سوویندیبت به‌ الله هیچ قسه‌یه‌ک له‌مه‌ خراپتر نییه که کافرێک له‌ خه‌لکی بکه‌یته موسلمان و با جوابیک بۆ به‌رده‌م الله ﷻ حازر بکه‌ن.

وه گویم له کۆمه‌لێک بوو له ئه‌هلی به‌صره که ده‌باره‌ی ئه‌و شتی سه‌یروسه‌مه‌ریان باسه‌ده‌کرد، وه من -ان شاءالله- هه‌موو ئه‌وه‌ی بیستووومه ده‌باره‌ی ده‌یه‌ینم له‌م چه‌ند په‌ریه‌دا که نه‌یه‌تم ته‌نها بۆ الله یه، وه به هیوای ئه‌وه‌ی پاداشتم بداته‌وه ، وه وه‌کو مافی‌ک له‌سه‌رم که پرس‌یارت لێ‌کردم ، وه بۆ الله ی خاوه‌ن ده‌سه‌لاته مه‌زنه‌که‌ی له ویستمدایه که ته‌نها له پیناو ئه‌و بی‌ت به ئیخلاصه‌وه، وه بمگه‌یه‌نی‌ت به په‌زامه‌ندی ئه‌و ، ئه‌و به‌پراستی به‌خشه‌ری‌کی رێزداره.

بزانه -الله ته‌و‌فیقت بدات بۆ ئه‌وه‌ی خۆی پێی رازی‌یه- که من گویم له **أبا الحسن محمد بن محمد الوراق** بوو له به‌صره ده‌یووت : گویم له **أبا بکر الوراق** بوو ده‌یووت : **ابن أبي بشر** له ساڵی **٢٦٠ هـ** له‌دایک‌بووه وه له **٣٣٦ هـ** مردووه ، وه چل ساڵ مو‌عته‌زیلی بوو مونازه‌ره‌ی له‌گه‌ڵ ده‌کردم له‌سه‌ر ئیعتی‌زال ، وه دوا‌ی وتی : من گه‌پاومه‌ته‌وه له ئیعتی‌زال جا نازانم بپروا به قسه‌ی یه‌که‌می که‌م یا دووهم.

وتی : هیچ شتی‌کم هه‌ست پینه‌کرد گۆرا‌بی‌ت له عه‌قلیدا ، وه الله **سُبْحَانَهُ** هیچ پی‌غه‌مبه‌ری‌کی نه‌ناردووه که له‌سه‌ر ده‌ستی مو‌ع‌ج‌یزه‌ پرویدا بی‌ت ، یه‌که‌سه‌ر خه‌لکی واز له‌وه بینن که تی‌یدان.

وه گویم له **أبا محمد الحسن بن محمد العسكري** له ئه‌هواز بوو ده‌یووت -ئه‌م یه‌کی‌ک بوو له سه‌رخه‌ره زۆر راس‌ت‌گۆ‌کانی و له‌یه‌که‌م که‌سه‌کان بوو که پال‌پشتی کرد- گویم لێ‌بوو ده‌یووت : **ئه‌شه‌ری قوتا‌بی جوبا‌ئی** بوو ، وانه‌ی ئه‌خویند له‌لای و فی‌ر ئه‌بوو لێ‌وه‌ی و شتی لێ وهر‌ئه‌گرت ، وه لێ

جيانه ئه بوويه وه ماوهی چل سال ، گوئیستی قسهی دهوون له مه جلیسه کاندای ، وه خاوه نی پیشرهویه ک بوو به سهر به رامبه ره کاندای ، به لام که سیکی نووسهر نه بوو ، وه کاتیک هه ولیده دا بنوسیته ته وای نه ده کردوو و دهیچراند ، یاخود قسهیه کی ئه نوسی که لی رازی نه بوو ، به لام أبو عه لی جوبائی لیزان بوو له نوسیندا و خاوه ن قه له میکی به هیژیوو ، ئه گهر بینوسیایه ئه واهینده ی کۆ ده کرده وه که که سیکی سهیری کرد به سی بیته بۆ گه ران ، به لام له کاتی مونا قه شه و موجه له کردن له مه جلیسه کاندای نهیده توانی شتیک بینیت که رازیکه ربیته ، له بهر ئه وه ئه گهر خه لکیکی زۆر کۆبونایته وه له مه جلیسه کاندای ئه ینارد به دوا ی ئه شعهریدا و ئه یوت : تۆ له جیاتی منبه ، وه له سهر ئه مه مانه وه تا ماوهیه ک ، رۆژیکیان ئه شعهری له جیاتی جوبائی هات و مونا قه شه ی له گه ل که سیکی کرد و له بهر ده ستیدا دۆرا ، که سیکی تری لیوو که له خه لکی عه وام بوو ، دهستی کرد به دابه شکردنی چواله و شه کر ، ئه شعهری پی و ت : من هیچم نه کردوو ، به رامبه ره که م به سه رمدا سه رکه وت و با شتر توانی به لگه کانی خۆی بخاته روو ، وه له بهر ده ستیدا دۆرام ، ئه و شایه نتر که به سه ریدا دابه شی کهیت. وه له دوا ی ئه مه وه په شیمان بوونه وه ی دهر خست وه گواستنه وه ی کرد بۆ عه قیده که ی خۆی (ئه و عه قیده یه یی خۆی دایهینا).

وه بیستم له أبا عبدالله الحمرانی له ئه هواز سالی ٣٧٥ هـ ده یووت : به بـ ئه وه ی ئاگامان له هیچ بیته له پریکدا ئه شعهری مان بینی چۆته سه ر میمبه ره که ی مزگه وته که ی به صره له دوا ی نوژی جومعه ، پارچه قوماشیکی پیوو له ناوه راس ته وه توندی کردوو و دراندنی ، وه وتی : شایه ت بن که من له

سەر دینی ئیسلام نەبووم و وه من موسوڵمان بووم لەم ساتەوه ، وه تۆبەم کردوو لهوهی که تییدا بووم له وتهی ئیعتیزال ، ئینجا هاته خوارهوه. **أبو عبدالله الحمراني** وتی : دواى ئەوه خەڵکی راجیاوازیان تێکەوت دەربارەیی له سێ رادا :

قوتابی و شوینکەوتووکانی و ئەوانەى ئەویان به دڵه وتیان : ئەوه راستیهکهی بۆ دەرکهوتوووه جا شوینی کهون.

وه گروپیك وتیان : خزمیكى هه‌بوو که زۆر ده‌وڵه‌مه‌ندبوو، وه له‌و سه‌رده‌مه‌ له به‌صره دادوه‌ریكى لێبوو که زۆر توند بوو له بابه‌تى سوونه‌دا ، جا ئەو دادوه‌ره به ئەوی وتوووه : دوو کهس که له سه‌ر دوو دینی جیاواز بن میراتیان له‌یه‌ک ناکه‌وێت ، وه میراتی پێ نه‌دا له‌به‌ر ئەو تێگه‌یشتنه‌ی خۆی ، جا ئەویش تۆبه و په‌شیمانی خۆی دەرپری تا میراتی به‌رکه‌وت.

وه گروپیك وتیان: ئەو خه‌ریکی زانستی که‌لامبووه و ژيانى خۆی تیا‌دا فه‌وتاندوووه ، وه گه‌یشتۆته ئەو په‌رى زانسته‌که ، وه سه‌یری کرد له ناو خه‌ڵکدا پله‌یه‌کی به‌ده‌ست نه‌هێناوه ، وه‌هه‌روه‌ها پێگه‌یه‌کی به‌ده‌ست نه‌هێناوه لای که‌سه تايبه‌ته خاوه‌ن عیلمه‌کان ، تۆبه‌ی دهرخست بۆ ئەوه‌ی خه‌ڵکی رووی تێبکه‌ن و لێ وه‌رگرن وه پێگه‌یه‌ک به‌ ده‌ست بێنێت ، وه گه‌یشتیش به‌وه‌ی که ده‌یویست .

وه ئەم **أبو عبدالله الحمراني** زانایه‌کی دیاری زمان بوو و به‌نرخ بوو له العروس و الأخبار و الأشعار ، له پێشه‌وه‌ی ئەو بابه‌ته‌دا بوو ، که‌سێک نه‌بوو

که دهمارگیری هه بئ له دیندا و لاینه ده دایه وه به لای توندیدا ، وه بیجگه له حهق هیچی تر نائی له وهدا .

وه بیستم له **أبو عبد الله الحمراني** وتی : پۆژیکیان له جه نازهی ئاماده بووم له به صره ، جا کاتییک که مردوو ده که ده نیژرا ، له و کاته دا ئیمه له سه ر لیواری گۆره که بووین و **ئه شعهری** له پال مندا وه ستابوو ، جا گۆره له که نه ره که دهیوت : ئه ی خودایه چاله که ی بۆ فراوان بکه ، وه یارمه تی بده له وتی به لگه کانی ، وه شوینه که ی بۆ ئیسراحت و فیینک بکه ، وه بۆی ئاسان بکه ئه وه ی به ره وروی دیت ، **ئه شعهری** وتی : وه وایلیبکه پیسای خوی بلیستته وه . جا من روم تی کردوو وتم: ئه مه قسه ی ئه وانه؟! ، ئه ویش وتی : من له لای ئه وان له دایک بووم .

له **أبو عبد الله الحمراني** پرسى : واتای چیبوو که تۆ لیت پرسى ئه مه قسه ی ئه وانه؟! ، پئی وتم: واتا ئه مه قسه ی مولحیده کانه^(۲) ئه ویش وتی من به مولحیدی له دایک بووم ، الله له عنه ت لیپیکات و سه رشۆری بکات .

(۲) وشه یی مولحید مه به ستی پئی ئه وانه ن که قسه له ناوه کانی الله دا ده که ن و بۆی زیاد ده که ن و گۆرانکاری تیدا ده که ن و به درۆی ده خه نه وه وه ک الله ده فه رمویت ((**وَلِلّٰهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنٰی فَادْعُوْهُ بِهَا وَذَرُوْا الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ فِيْ اَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ**)) [الأعراف: ۱۸۰] واتا : مه ربؤ الله یه جوانترین و چاکترین ناوه کان جا ئیوه ش به ناوانه بانگ و هاواری ئی بکه ن واز به یین و نرخ دامه نیئ بۆ ئه وانه ی که له ناوه کانی (خوا) دا گۆران و لادان ده که ن به زووی تۆله ی ئه وه ی ده یانکرد لییان ده سه ندریت . ئه مه ش پێک ئه و کاریه که موخته زیله ده یانکرد و **ئه شعهری** ش له وان بوو.

سه بارهت به توبه که ی لی قبول ناکری چونکه الله ﷻ نه فهرمویت «إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ أَزْدَادُوا كُفْرًا لَنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ» [آل عمران : ۹۰]. واتا: به راستی نه وانه ی که کافر بوون دوی برپوا هینانیاں پاشان کوفریان زیادی کرد هه رگیز ته و به یان لی گیرا ناکریت ئا نه وانه نه وانه ن که گومرپابوون.

وه ره سول الله ﷺ فهرمویه تی «التَّوْبَةُ مُحَرَّمَةٌ عَلَى كُلِّ صَاحِبٍ بِدْعَةٍ»

واتا : توبه کردن پنگه نه دراوه بو هه موو خاوه ن بیدعه یه ک^(۳).

فهرمویه تی «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ احْتَجَبَ التَّوْبَةَ عَنْ كُلِّ صَاحِبٍ بِدْعَةٍ»

واتا : الله ﷻ توبه کردنی داپوشیوو له هه موو خاوه ن بیدعه یه ک^(۴).

وه فهرمویه تی «إِنَّ اللَّهَ حَجَرَ التَّوْبَةَ عَنْ كُلِّ صَاحِبٍ بِدْعَةٍ»

واتا : الله ﷻ توبه کردنی قه دهغه کردوو له هه موو خاوه ن بیدعه یه ک.

وه فهرمویه تی «إِنْ كُلُّ ذَنْبٍ لَهُ تَوْبَةٌ إِلَّا صَاحِبُ بِدْعَةٍ مَا لَهُ تَوْبَةٌ»^(۵).

(۳) له رپوایه ته که ی ابن ماجه که فهرمووده ی ژماره (۵۰) یه ده لئ ((حَتَّى يَدْعَ بِدْعَتَهُ)) واتا : هه تا واز له بیدعه که ی ده هینیت و په شیمانده بیته وه ، نه و کاته توبه که ی لیوهرده گیرئ و به م شیوه یه ش باشر له فهرمووده که تیده گه ی ن.

(۴) واتا : وای لی دیت هه ر خوی به راست ده زانیت و له سه ر گومرپاییه که ی به رده وام ده بیت ، الله ته و فقی نادات بو راسته پئ ، نه مه ش زوربه ی جار به بونه ی یه کیکه له نه خوشیه کانی دل که خو به گه وره زانینه.

واتا : هه موو تاوانیك تۆبه كردنی بۆ ههیه بهس خاوهن بیدعهیه نه بیئت كه تۆبه كردنی بۆ نییه.

وتی : وه له هه واله كانی نه وهی ئیسرائیل كه پیاویك بیدعهیه کی دهرخستوو ه دواى ئه وه تۆبه ی لیكردوو ه الله ﷻ وهی بۆ پیغه مبه ری ئه و كاته كرد كه «به فلان كهس بلی : له بیدعه كهت تۆبه ی كرد ، ئه ی چی دهرباره ی ئه وانه ی گومرات كردن».

وه خه لکی چه ند پۆلیكن له و بابته ته : پۆلیکیان تۆبه ی له تاوانیك كرد كه بهس په یوه ندی به خۆیه وه ههیه ، الله ﷻ لی قبۆلده كات و لی خوشده بیئت. وه گهر كه سیك تۆبه بكات دهرباره ی تاوانیك كه په یوه ندی به كه سانیکى تره وه ههیه ، جا ئه و تاوانه بیدعهیه كه كه غهیری ئه و بۆته بیروباوه ر لایان ، یان تاوانیك كه كه سانیکى تر له بهر ئه و کردوو یانه ، ئه و هۆکاری تاوانه كه بووه ، ئه و تۆبه ی لی وه رناگیریت ، یان تۆبه و وازهینان له تاوانه كه به و كه سانه بكات كه ئه و تاوانه یان کردوو له بهر ئه و ، ئه گینا تۆبهیه کی راستی نه کردوو ه. ههروه ها سه بارهت به كه سانیک كه بیدعهیه ك بۆته بیروباوه ر یان و تۆبه ی لینا کهن و ناگه رینه وه لی ، وه ئه و كه سه ی كه بیدعهیه کی کردوو ه و نه زانی له سه ر به تال بووه ، وه ئه مه ش شتیكه هه رگیز نه مان بینوو ه له دنیا دا له تۆبه كردنی بیدعه چیه کی پیشه و له بیدعه كه یا ، كه بانگه شه ی بۆ ده كات ، وه ده مه ده می ده كا له پینا ویدا ، وه دزایه تی ئه كات له به ری.

(ه) بزانه په حمه تی الله ت لیبیت هیچ کام له و فه رموودانه نه چه سپاوه و الله اعلم و له تابیعینیشه وه هاتوو ه . وه ابن ابی عاصم هیناویه تی له کتبی ((السنة)) ئه مه ش ئه وه ده گهیه نیئت كه واتا که ی به راست ده زانیئت و ئه ویش كه سیكه له ئه هلی علیم.

وه هه ندى له زانايانى به صره وه پي و تراوه : فلان توبه ي كردوو له بیدعه كه ي ، به زمانى ئيمانى هيناوه و به دلى رهي نه كاته وه ، وه كو مونا فیق نه ژى و به كافرى ده مریت .

وه نه شعهرى كتیبيكى هه يه كه هاوه له كانى كردويانه ته پارێزه ريك له نه هلى سوونه ، به و كتیبه روبه پرووى عه وامى نه هلى سوونه ده بنه وه ، ناوى ناوه كتیبي «الإبانه» ، له به غداد نوسیویه تی ، به لام حه نبه لیه كان لیان قبول نه كردوو وه هه جریان كردوو .

له أبو عبدالله الحمراني بیستوو مه : كاتى نه شعهرى هاته به غداد چوو وه لای به ربه هارى و پي و تووه : جوابی جوابی و نه بی عه لی هاشم داوه ته وه ، وه دژیان وه ستام ، وه جوابی یه هودییه كان و گا وره كانم دایه وه ، وه جوابی ئاگر په رستم دایه وه و وه له نیوانماندا مونا قه شه ی نه وها و نه وها رویدا ، ده رباره ی نه م بابه ته قسه ی زور كرد ، كاتیک بیده نگ بوو به ربه هارى وتی : نه وه ی كه وت هیچی لی نازانم به لكو ئیمه به س نه وه ده زانین كه باوكی عه بدو الله نه حمه دی بن حه نبه ل ره زاو ره حمه تی الله ی لی بیت ، نه شعهرى رویشه ده ره وه

و کتیبی «الإبانة»ی نویسی به لّام لّی قبول نه کرا ، وه له به غداد دهرنه که وتووّه تا چووّه دهره وه لّی^(۶) .

وه بابته تیکی ههیه تییدا ده لّی ئیمان مه خلوق نییه ، من وامئه زانی بۆیه له بستراره ، ههتا أبو الحسین ابن أبي المعتمر پئی وتم : که وته دهستم کاتّ له ره ققه بووم ئیتر پیم سه یربوو ، بۆیه له گه لّ خۆمم برد و رۆیستم به ره و خواره وه به ره و به غداد بهس بۆ ئه وه ، چووم بۆ لای ئیبن باقلانی پیشانم دا وه پیم وت ئه وه چیه ، پئی وتم : ئه وه راسته له ئه وه وه هاتووّه (ئه شعهری) ، ئه وه که نویسی ویستی خۆی له حهنبه لیه کان بپاریژیت . ئای ئه مه چه ند رۆن و وازه که بابته تیکی نویسووه و کتیبیکی دارشتووّه و به شایه تی ته له به کانی که ئه وه عه قیده ی ئه و نییه ، به لکو کردیه پاریزه ریک له دژی دوژمنه کانی ، باشه ئه مه چۆن تۆبه کردنی که ؟!! ئا به و شیویه و خۆی دهرخست که وایه به لّام نه یکرده مه زه هب و عه قیده ی خۆی .

وه سه لمینراوه له ئه وه وه به گواسته وه ی پیاوه به ریزه کان که ئه و خاوه نی دین نه بوو ، وه زۆر بئ باکی ئه کرد له بابته تی شه ریه دا وه کاری خراپی ئه نجام ده دا و وازی له واجبه کانیش ده هینا .

(۶) سه رنج بده ره حمه تی الله ت لی بیّت که حهنبه لیه کان چۆن ئه و کابرایه یان ره تکرده و نه وه ، وه هه یج قسه یه ک نیزکتر نییه له راستی بیجگه له وه ی بوتریّت ئه وان شتیکیان له بیروباوه ری به دی کردووّه ، وه هه رکه سیش بلّ ئه م کاره ی حهنبه لیه کان به هۆکارنک بووه که په یوه ندی به عه قیده وه و بیروباوه ری ئه و پیاوه وه نه بووه ئه وه حهنبه لیه کانی به شتیکی زۆر ناشرین وه سف کردووّه ، ئه مه ش له که سیک لایه ق نییه که خۆی به شوینکه وتوو ی سه له ف بزانیّت که چی گومانی باش به بیده چیه ک ببات و گومانی باش به پیاوه به ریزه کانی ئه هلی سوونه نه بات .

گویم له **أبا الحسن محمد بن أحمد** بوو که شایهت بوو له ئه هواز دهیووت:
دوو پیاو موعته زیلی بوون کاتیک وازیان لِهینا بوونه مولحید **ابن الراوندي** و
ئه شعهری.

گویم له براكه م بوو **أبا الحسن أحمد بن علي** دهیووت : گویم له **القاضي**
ابن الصخر بوو دهیووت : گویم له مامم **أبا محمد بن صخر** بوو دهیووت :
گویم له **أبا الفضل بن بقال** بوو دهیووت : گویم له **أبا علي بن جامع** -
شایهنی رِزلیگرتنه - دهیووت : له گه لّ **ئه شعهری** بووم ماوهی بیست سأل
نه مبینی نوێژ بکات هه رگیز.

وه ههروه ها له رۆژی جهژن چووینه شوینی نوێژ کردن : کاتیک که گه یشینه
شوینیک که چۆله وانی بوو رۆیشت له و ناوه میزی کردوو هاته دهره وه دهستی
له ئاو نه دا ، پیم وت : ئاوت ناوی بۆ دهست نوێژ ، جا هه موو رِنگاکه
که سانیک تیا بوو ئاوی ساردیان پیبوو ، پی و تم : نا تۆزقاله میزی جهژن هه ر
پیویسته ، که گه یشینه شوینی دیاری کراو بۆ نوێژه که له گه لّ خه لک نوێژی
کرد به بێ دهست نوێژ.

أبو علي بن جامع وتی : کاتیک گه راپینه وه وازم لِهینا و هه رچی له ئه وه وه
نوسی بووم دراندم وه هه رگیز نه چوومه وه بۆ لای وه چوومه لای خه لکی تر.
وه ئه م **أبو علي بن جامع**ه پیاویکه له به رِزترین پیاوه کانی به صهریه.

بیستم له أبا إسحاق الطبري له بغدادی وتی : بیستم له قاضي القضاة ابن أم شيبان دهیوت : أبو عمر القاضي یّی وتم : برؤ بزانه ئەم أبي علي بن جامعه كه سیکی چۆنه ، چونکه من ئەمه ویت بریاریکی حەقی له سه ر بدهم ، جا منیش گه رام بینم که کابرایه که وهک ئالتون وایه .

بیستم له أبا سهل بن الصابوني له دیمه شق سالی ٣٩٢ هـ وه ههروهها أبا أسامة محمد بن أحمد الهروي المقرئ له مهککه سالی ٣٩٥ هـ ههردووکیان دهیان وت : گویمان له ئیمامی فهقیه ابن سهل الصعلوكي له نهیساوور دهیووت : گویم له باوکم بوو دهیووت : جاری وا هه بوو راجیاوازیه که هه بووایه ئەم برده لای ئەشعەری ئیتر له ئەوه وه شتیکم ئەنوسی، وتی : پۆژی جومعه چوومه لای دواي ئەوهی نوێزی عهسرمانکردبوو ، ئیتر له درزی درگا که وه بینیم میزی دهکرد ، کاتیک که تهواو بوو چوومه ژوره وه ، پرسیری لیکردم : نوێزی عهسرتان کرد ؟ ، وتم : به ئی ، ئیتر ههستا نوێزی کرد به بن ئەوهی دهست نوێژ بگریته وه ، رۆیشتمه دهره وه و هه رچی له وه وه نویسووم دراندم ، وه هه رگیز نه چوومه وه لای.

وه کاتیک ئەشعەری له به صره بوو کهس نه ده چوو بۆ لای له ئەهلی عیلم بۆ بابەتی پرسیار لیکردن، له بهر ئەوهی سوپاس بۆ الله ﷻ که سیکی خاوهن عیلم نه بوو ، وه دهنگوباسی بلاو نه بوو و ته له بهشی زۆر نه بوو ، به لکو چوار ته له بهی هه بوو ، به لام ئەم چوار بوونه بانگه شه کهری له ئاسۆکانی زهوی ، یه کیک

له‌وانه ابن عیون الضراب بوو ، رۆیشت بۆ به‌غداد و دانیشته‌ییدا تا مرد
په‌حمه‌تی خوای لی نه‌بیته‌ ، وه نه‌یه‌ئه‌توانی هیچکام له‌و کوفرانه‌ی ناو
بیروباوه‌په‌که‌ی ده‌رخاته‌ له‌ به‌رترسی له‌ حه‌نبه‌لیه‌کان.

وه گویم له‌ ابا عبدالله بن حامد بوو ده‌یوت : ابن عیون
الضراب هاته‌ لای ئیمه‌، به‌لام هه‌رگیز ئه‌م سه‌رشو‌پیه‌ی ده‌رنه‌خسته‌.
وه یه‌کیکی تر له‌ ته‌له‌به‌کانی القلانسی که رۆیشت بۆ رره‌ی تا تیای مرد.
وه یه‌کیکی تریان عبدالعزیز ناسراو به‌ دُمَل گه‌شتی کردوو به‌ شام و بۆ
میسریش، مایه‌وه‌ له‌ویدا هه‌تا مرد.

وه یه‌کیکی دیکه‌ أبو عبدالله بن مجاهد له‌ به‌صره‌ مایه‌وه‌ تا مرد.
وه براكه‌م أبو إسحاق بن لولو پێی وتم : أبو عبدالله مجاهد له‌ ناوه‌پراستی
مزگه‌وته‌که‌ له‌ سه‌ره‌رزه‌که‌ داده‌نیشت ، وه له‌ زستان سه‌ری دانه‌ده‌پۆشی ،
وه خه‌لکی پێی پێده‌که‌نین و جه‌وی خو‌یان پێ وه‌رده‌گرت ، وه له‌ نه‌فسی
خه‌لکیدا نرخێکی نه‌بوو ، وه به‌ عالمیان نه‌ده‌زانی ، وه ده‌نگووباسیشی نه‌بوو
له‌ ناو خه‌لکدا.

وه سێ ته‌له‌به‌ی هه‌بوو ؛ ابن باقلانی ، ابن فورک ، وه أبو الحسن الطبري .
سه‌بارته‌ به‌ ابن الباقلانی شاگردی وشکه‌وات فروشیکی بوو، هه‌موو رۆژیک
به‌ چوار دانیق له‌ کۆشکی زه‌یت کاتیکی ورده‌ ورده‌ حالی باش نه‌بوو، له‌ دوای

ئەوێ کە پووشی دەخستە ژێر مەنجەڵی فاسۆلیا بۆ باوکی طەبیان الباقلائی
دوای ئەوێ تێکەڵی دەسەلاتداران بوو کە بوو هۆی ئەوێ بەرزبێتەوێ پێی
نەک بە عیلم .

سەبارەت بە **ابن فورک** گەشتی کرد بۆ نەیسابور وە تێیدا مایەوێ تا مرد .
ئینجا **أبو الحسن الطبري** هەرگیز وە دەرئەدەکەوت بە قسەکردن و پەیوەست
بوو بە مەجلیسی **أبي علي المروزي** لە بەصرە ، وە وازی لێ نەهێنا هەتا مرد ، وە
من لە بەصرە ئەوم بینی .

وە **ئەشعەری** لە زانستەکانی قورئان و فێقەر و حەدیث پێگەیی نەبوو ، وە
هەموو ئەوانەیی لەسەر مەنەجی کەلام بوون هەروا ، ئەگەر بە عولەماکاندا
پشکنین بکەین کە سێک لەوان نادۆزینەوێ کە خوێنەرێکی جێ باسکردن بێت ،
وە لە فەقێهەکانیشدا ، وە لەگەڵ هاوێلانی حەدیثیشدا ، بەلکو دەیانداوێنەوێ
لەپێشی فەلسەفی و هەندەسی و مەنطق و زیندیقهەکانەوێ ، وە لەگەڵ
ئەوانەن کە کوفر و ئیلحاد دەلێن ، وە وازەیان لە قورئان و سوننەت و
شوێنکەوتنی قیاس و ترسناکی .

وە هەمیشە - سوپاس و میننەت بۆ الله - قسەکانی **ئەشعەری** جێی ئێدراوێ ،
کەس ئاوری لێ ناداتەوێ وە نرخێ بۆ دانانرێت ، هەتا ئەم گروپە دروست بوو
کە دەلێن : قورئان و ئەئەر وەرناگرین ، یەکسەر بەرەوێ پڕۆیشتن ، وە بە
هەردوو دەست دەستیان لێگیرکردوو ، جا گروپێکیان پڕۆشتن بەرەو

خوراسان ، وه گروپیک رۆشتن به رهو مه غریب ، وه گروپیک به رهو حیجاز ، وه که متر له سی سآله به هیژیوون و به ناوبانگ بوون ، وه الله ﷻ به فه زل و چاکه و به خشین و منه تی خوئی ناهیلت له زهوییه ک له زهوییه کان به تالبی له که سیک که قسه کانی ئه وان پوچه لده کاته وه ، وه ئابروو چونه کانیان ئاشکرا ده کات ، وه ئهیدا به سه ری قسه کانیاندا ، وه پنگه نادات که پینگه یان به ربیته وه ، وه ک چۆن ره سول الله ﷺ فه رموویه تی »

« لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ »

وه ئه شعهری هه رمایه وه ئه سوپایه وه به ناوچه کاندا و قسه کانی وه رنه ده گیرا ، وه ئاستی به رزنه ده بوویه وه ، به یژ بوو و قبول کراو نه بوو له ناوچه ی مسولمانان ، وه له پال مسولمانان عیزه تی به ده ست نه هیئا ، وه عوله ماکانیش به رویدا نه گه شانه وه به رویدا ، هه تا چوو هه حساء ، که ناوچه یه که ئیماندار تی ناچیت ، وه موسلمانیک خوئی بو ناگیریت تییدا ، به لکو فاسقه فاجره کان ده چنه ناوی ، وه ئه وان هی خوشه ویستی و نزیکیان هه یه له قه رامیطة کافره کان ، وه هه رله وئ بوو تا مرد ، ره حمه تی الله ی لی نه بیئت ، وه پشوونه دا له گوړه که ی وه ئاگر بکاته شوین و جیگای.

گویم له عبدالله محمد بن محمد بن العلان المحرسي بوو که شیخیکی په روه رده کاری پیاوچا کبوو له مه ککه بینیم به پیوه بوو خوئی ئاماده کردبوو بو

رۆیشتنهوه له گه‌ڵ حاجیه‌کانی خوراسان ، جا رۆیشتمه په‌نایه‌وه و داوام لێکرد دوعام بۆ بکات ، ئه‌ویش دوعای زۆری بۆکردم و گریا ، دواى دوعاکان دهموچاوى خۆى سڤى به‌ ده‌ستى وتى : ئه‌م قسه‌یه له‌منه‌وه وه‌رگره که ئه‌توانى خه‌وى ئه‌شعه‌ریه‌کانى پێ بزرپنیت، ئه‌شعه‌رى له ئه‌حساء به‌ سه‌رخۆشى مرد به‌سه‌ر پششى منائیکه‌وه، له‌عنه‌تى الله ى لیبیت و سه‌رشۆرپیت . وه دۆزه‌خ بکاته جیگای وه‌هه‌رکه‌س که بیرو باوه‌ڤى وه‌ک ئه‌وه.

جا داوا له په‌روه‌ردگارى خاوه‌ن په‌حم و دانایى و زانایى ده‌که‌م که ئه‌و فه‌زله‌ى پێى داوین به‌رده‌وامى بکات بۆمان وه بێ به‌شمان نه‌کات له فه‌زلى و نيعمه‌ته‌کانى خۆى ، ئه‌و به‌پراستى مېهره‌بانه به به‌نده‌کانى و به په‌حم و به‌په‌زه .

ئهم به‌شه زیاده‌یه‌که که به بیستن بۆمان گوازاراوه‌ته‌وه له نجا بن أحمد العطار له أبي علي هوه په‌حمه‌ت الله ى لیبیت: وه له سه‌رسوڤه‌ینه‌رتى شته‌کان له به‌صره به ابن أبي بشر ناسراو بوو ، به‌لام ته‌له‌به‌کانى رایان ده‌کرد له‌و ناوه‌یى ، وه قه‌د ئه‌وه‌یان بۆ به‌کار نه‌ده‌هینا ، وه‌گویم له شیخانیك بوو ده‌یانووت ئه‌هلى به‌صره ده‌یانووت: ئه‌م خۆلادانه‌یان له ئه‌و ناوه تانها له‌به‌ر ئه‌وه بوو که باپیری ابا بشر (ئه‌شعه‌رى) پیاویكى یه‌هودى بوو ، مسوڵمان بوو له‌سه‌ر ده‌ستى پیاویك له ئه‌شعه‌ریه‌کان ، جا له‌ویوه خۆیداوه‌ته پالیان ، وه الله زاناته‌.

وه له‌ناو هۆنراوه به‌ربلاوه‌کاندا وتراوه :

وما کنی عن أبيه   إلا و ثم سبیب

واتا : ناوی باوکی نه ده هیندرا مه گهر جنیویکی پینه دریت جا جنیوه که بچووک
بیت یان گه وره به لام لیږه دا بچوکه که ی وهک نه وه هیناوه که زیاتره.

بسم الله الرحمن الرحیم